

Nar, og mod et saadant Forslag vil jeg ikke have Noget at erindre, da jeg ikke betvivler, at det i intet Tilfælde vil vare længere end til det andet Nar, efterat en saadan Forsamling var traadt sammen, førend den i flere Henseender ønskelige Revision af Soldtariffen maatte finde Sted, men jeg antager, og en Dyring i Paranthes af den ærede Forslagsstiller under Ordføreren's Foredrag idag har yderligere bestyrket mig deri, at den ærede Forslagsstiller vil have Lovens Formaal gjort til Gjenstand for fornyet Overveielse; det er ikke en ret og slet Tarifrevision, hvor vigtig og omfattende den end kunde være, Ændringsforslaget angaaer, men selve Soldunionsspørgsmaalet vil den ærede Rigsdagsmand have henvisst til den anden Forsamling, efterat Fællesforfatningen er traadt i Kraft, altsaa at afgjøre, ikke blot, hvilken Soldtarif der kunde være at bestemme, men ogsaa, hvorvidt selve Soldforbindelsen skal vedblive eller ikke. I den Henseende kan jeg ikke være enig med den ærede Forslagsstiller; thi saa sikker som jeg er paa, at man i den Henseende kan fastsætte hvad man vil, naar først Soldforbindelsen engang er indgaaet og Soldgrændsen først er flyttet til Elben, da den saa nok vil blive der, saa kan jeg dog ikke af den af mig tidligere ansførte høiere politiske Grund gaae ind paa at udtale Nogetsomhelst, der i den Henseende kunde vidne om en Usikkerhed hos Regjeringen, og som ialtsald kunde fremkalde Usikkerhed hos Andre. Regjeringen maa bestemt holde paa Soldgrændsens Forlæggelse til Elben som et Factum, paa hvilket man troer som uafhængigt af fremtidige Eventualiteter, uafhængigt af Revision og Deelige, eller ogsaa maa man forkaste den.

Jeg skal endnu kun tillade mig at opholde det ærede Thing med et Par almindelige Bemærkninger. Jeg har allerede i Anledning af det ærede Udvalgs Udtalelser, tilladt mig at anføre, at der bagved denne Lovs Antagelse ikke ligger nogetsomhelst Andet, end hvad Regjeringen har ansført, og at der ikke ligger Noget deri, som Regjeringen ikke er berettiget til at udtale, at den seer sig istand til at for udsee. Regjeringen kan derimod ikke sige det Samme i Tilfælde af, at denne Lov skulde

blive forkastet, idet Regjeringen lægger saa stor Vægt paa denne Lov, at dens Forkastelse ikke kan være at stille ved Siden af Forkastelsen af en almindelig Lov. Jeg har allerede tilladt mig at udtale min specielle Stilling til denne Lov; at udtale Videre om Hs. Majestæts Ministres Stilling til Sagen i det Hele, finder jeg mig ikke beføiet til. Men jeg vil derhos tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa et temmelig kildent Punkt, hvorfor jeg maa udbede mig nogen Taalmodighed. Jeg troer ikke, at det ved en Sag som denne, der hører med til Fuldstændiggjørelsen af den engang af Europa som nødvendig udtalte Idee, at nemlig det danske Monarchie skal opretholdes, let vil kunne undgaaes, at man ved at bestemme sin Mening om Lovens Antagelse eller Forkastelse maa tage noget Hensyn til, hvorledes begge Dele maatte blive forstaaede. Jeg holder mig for overbevist om, at en Antagelse af denne Lov vil blive forstaaet paa den samme hæderlige Maade, hvorpaa jeg tidligere har tilladt mig at omtale, at Rigsdagens Færd ved lignende vanskelige Leiligheder stedse er bleven opfattet; hvorledes Forkastelsen af denne Lov vil blive opfattet, kan jeg neppe med Sikkerhed sige; jeg veed end ikke, hvorledes den vil blive opfattet i Indlandets Dine, men de Herrer ere jo berettigede til at sige mig: Rigsdagens Opsættelse af en saadan Beslutning er Folkets, thi Rigsdagen, det er Folket, og man har ikke at spørge om nogen anden Mening i den Henseende end den, Rigsdagen har udtalt. Jeg vil derimod spørge de Herrer, om de paa lige Maade kunne være ganske beroligede med Hensyn til, hvorledes Udlandet vil opfatte en Forkastelse af denne Lov? De Herrer kunne jo hertil svare mig, og fra et vist Standpunkt med Rette: „Vi bryde os ikke om Udlandet, vi have ved Overveielser af dette Slags kun at tage Hensyn til Indlandet, til vore egne Interesser“; et saadant Svar har sin Sandhed, har sin Berettigelse; men jeg troer dog paa den anden Side, at en besæden Grundring fra min Side ved et saadant Svar ogsaa har sin Berettigelse, og det er den: at der er saa Stater, og mindst en lille Stat, som i vigtige indenlandse Anliggender ganske kan affee fra